

Roc Casagran (Sabadell, 1980) escriu indistintament poesia i narrativa. Ha publicat les novel·les *Austràlia*, *Un ós panda al pas zebra* i *Ara que estem junts*; conjuntament amb Oleguer Presas, el llibre *Camí d'Ítaca*; i els poemaris *Els carrers de les fàbriques*, *Trènnicament trenificats*, *Després de Sarajevo* i *L'ombra queixalada*. Col·labora puntualment a la premsa, i treballa de professor de llengua i literatura a secundària.

18.

No 'nem pas bé. Tenim tots els camins
embarrancats, la llengua, segrestada,
els llops mosseguen les flors dels jardins,
carronyaires diversos fan estada

als nostres nius, i emplenem intestins
d'enemics tàcits, bufa una ventada
que és fressa bèl·lica, que tomba els pins
i el roure mil·lenari que si bada

perdrà l'arrel i el nom i el lloc i el vent
que l'acarona. Pots fer parapets,
mostrar un enuig de foll irreverent,

prometre guerra brandant ganivets,
p'ró fet i fet sols murmures amén
i t'entretens gargotejant sonets.

De *L'ombra queixalada*

FEM COM SI NO SABÉSSIM EL FINAL (DEL CONTE)?

Un dia serem vells i darem nous als nens,
i potser Benidorm ens semblarà millor,
qui sap si a mig matí farem cap a les obres,
tal vegada un gosset ens donarà l'afecte.

Uns quants dies més tard canviarem de barri,
i cultivarem malves als pisos de la caixa,
estirarem la pota, i anirem de viatge
de bracet amb la dama aquella de la dalla.

Després vindrà la pols que jeu sobre la pols,
també la desmemòria i l'oblit absolut,
no hi haurà cap poema que mai hagi existit,
solament un silenci cridant en el no-res.

Roc Casagran

¿Per què no aprofitem una mica la tarda
i sortim a fer el volt i em dius coses boniques
i ens partim una orxata i fem com els infants
que fan que encara es creuen que els reis no són els pares?

De *L'ombra queixalada*

TOT VA BÉ (I ÉS DE NIT)

De vegades és de nit i el món actua
com ha d'actuar el món. Passen pocs cotxes,
la nevera rumia, el cel és fosc,
els fanals il·luminen perquè sí,
un vell s'ofega, hi ha metges que fan guàrdia,
Romeo somia trist en Julieta,
estudiants mediocres estudien
a darrera hora, passa el camió
d'escombriaires verds, tanquen els bars,
dos exdesconeguts copulen àvids,
les rates es parteixen les deixalles,
un dorm en un caixer, un avi s'aixeca
i va a pixar, no hi ha cues al peatge,
bufa un vent fràgil, els despertadors
passen l'estona i fan temps en silenci,
la lluna curra, hi ha roba als terrats
i una tele apagada al menjador.

De vegades és de nit i el món actua
com ha d'actuar el món. I jo no dormo.

Jo t'imagino de totes les formes
que es pot imaginar si s'imagina.

De *L'ombra queixalada*